

Κυριακή 28η Ιανουαρίου 2024

Κυριακή ΙΕ' Λουκᾶ.

(Λουκ. 19, 1 – 10).

«ἐζήτει ἰδεῖν τόν Ἰησοῦν τίς ἐστι» (Λουκ. 19, 3).

Ἡ σωματική διάπλαση εἶναι ἓνα θέμα πού ἀπασχολεῖ τούς ἀνθρώπους. Ὅλοι ἐκτιμοῦν τή σωστή δομή τοῦ σώματος, τό ὁποῖο σέ πολλές ἐποχές καί σέ πολλές κοινωνίες ἔχει ἀναχθεῖ ἰδεολογικά σέ ἀπόλυτο ἰδανικό καί ζητούμενο. Ἡ ἐποχή μας ἐκτιμάει τό ψηλό καί καλοδιαμορφωμένο σῶμα, τό ὁποῖο δέν ἔχει ἀτέλειες καί ἐλαττώματα. Στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας, ὅμως, βλέπουμε ὅτι οἱ σωματικές ἀτέλειες καί μειονεξίες δέν εἶναι ἐμπόδιο στήν ἐξεύρεση τοῦ Θεοῦ. Σήμερα ὁ κοντούλης Ζακχαῖος *«ἐζήτει ἰδεῖν τόν Ἰησοῦν τίς ἐστι»* μέ-

σα σ' ένα πλήθος πιά ψηλῶν ἀνθρώπων. Ἡ μειονεξία του δέν τόν ἐμπόδισε ἀπό τή συνάντηση μέ τόν Χριστό, διότι ἡ ἐκζήτηση τοῦ Σωτήρα εἶναι πιά σημαντική ἀπό τά ἐξωτερικά γνωρίσματα καί τίς ἐφήμερες ταμπέλες.

Εἶναι σημαντικό νά κατανοήσουμε τήν πρόθεση καί τήν ἐπιθυμία τοῦ Ζαχαρίου, καθώς «ἐζήτει ἰδεῖν τόν Ἰησοῦν τίς ἐστι». Ἦταν μία εὐλογημένη περιέργεια. Ἦταν μία δίψα γιά γνώση καί γνωριμία μ' ἕνα πρόσωπο μοναδικό καί ξεχωριστό. Ἦταν μία ἀνάγκη γιά ἀνάβαση καί ἀπελευθέρωση ἀπό τά φτηνά ταμεῖα τῆς δοληψίας, ἀπό τά ἀπάνθρωπα τερτίπια τῆς κλεψιάς καί τῆς ἀπάτης.

Τρία στοιχεῖα συνθέτουν τόν πόθο τοῦ Ζαχαρίου νά συναντήσῃ τόν Χριστό, πού περικλείονται στή φράση τοῦ εὐαγγελιστῆ Λουκᾶ: «ἐζήτει ἰδεῖν τόν Ἰησοῦν τίς ἐστι». Τό πρῶτο στοιχεῖο εἶναι ἡ εὐλογημένη περιέργεια. Συνήθως οἱ ἄνθρωποι ἔχουμε τήν περιέργεια σάν ἀρνητικό γνώρισμα τοῦ χαρακτήρα. Βασανιζόμαστε ἀπό

τήν περιέργεια για τίς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, για τά λάθη, για ἐπιτεύγματα, για τίς οικογένειες, για τούς πειρασμούς, για τή ζωή τους. Ἀσχολούμαστε μέ τούς ἄλλους για νά μάθουμε λεπτομέρειες ἀπό τά ἔργα καί τίς ἡμέρες τους, ἀλλά ὄχι ἐπειδή τούς ἀγαπᾶμε. Ἀσχολούμαστε για νά τούς κατακρίνουμε, για νά τούς δικάσουμε, για νά προβάλουμε πάνω σ' ἐκείνους τά δικά μας συμπλέγματα. Ἡ περιέργεια πού μᾶς ταλαιπωρεῖ μᾶς κάνει μικροπρεπεῖς. Ἡ καταλαλιά καί ἡ ἀργολογία εἶναι οἱ καρποί αὐτῆς τῆς ἀρρωστημένης περιέργειας.

Ἐπάρχει καί ἡ περιέργεια για τήν ἁμαρτία. Εἶναι ἡ περιέργεια πού ὀδήγησε τήν Εὐά στήν ἀνυπακοή. Εἶναι ἡ περιέργεια για τή γοητεία τοῦ ἄγνωστου πού, ὅταν γίνει γνωστό, μετατρέπεται σέ πτώση καί κόλαση. Τέτοια περιέργεια ὀδηγεῖ στά ναρκωτικά, στίς ἐξαρτήσεις, στίς σαρκικές πτώσεις, στούς ἀνήθικους πειραματισμούς, στίς ἐξωσυζυγικές ἀπιστίες, στά ἐπικίνδυνα μονοπάτια τῆς νύχτας, στίς θολές

ἐμπειρίες τῶν πάσης φύσεως διεστραμμένων φιλοσοφιῶν. Εἶναι ἡ περιέργεια γιά τή δοκιμή τοῦ ἀπαγορευμένου, γιά τήν ἀπόλαυση μιᾶς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία μετατρέπεται σέ κάτεργο καί σκοτεινό τοῦνελ γιά ὅποιον ἐγκλωβιστεῖ μέσα της. Ἡ περιέργεια γιά τήν ἁμαρτία ὁδηγεῖ στήν πτώση καί ἡ ἀμετανόητη πτώση ὁδηγεῖ στήν καταστροφή.

Σέ ἀντίθεση μέ τήν κακή περιέργεια ὑπάρχει καί ἡ καλή περιέργεια. Εἶναι ἡ περιέργεια τοῦ Ζακχαίου. Εἶναι ὁ πόθος νά γνωρίσει κάποιος τό καλό. Εἶναι ἡ περιέργεια τοῦ ἐπιστήμονα, τοῦ καλλιτέχνη, τοῦ ἐπαγγελματία νά ἀνακαλύψει κάτι καλύτερο, νά καταφέρει κάτι ἀνώτερο. Εἶναι ἡ περιέργεια τοῦ πιστοῦ νά γνωρίσει τόν Θεό. Εἶναι ἡ περιέργεια τοῦ ἐρημίτη, τοῦ ἀσκητῆ, τοῦ πνευματικοῦ ἐργάτη νά γνωρίσει τά βάθη τοῦ ἑαυτοῦ του καί νά βιώσει τή μετάνοια. Εἶναι τό ψάξιμο γιά τόν Θεό μέσα σ' ἕναν κόσμο πού προσπαθεῖ νά Τόν διαγράψει καί νά Τόν ξεχάσει.

Τό δεύτερο στοιχείο στή φράση: «ἐζήτει ἰδεῖν τόν Ἰησοῦν τίς ἐστι» εἶναι ἡ εὐλογημένη δίψα τοῦ Ζακχαίου γιά τόν Κύριο. Στήν ἐπί τοῦ ὄρους ὁμιλία Του ὁ Χριστός μᾶς εἶπε: «μακάριοι οἱ πεινῶντες καί διψῶντες τήν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοί χορτασθήσονται». Αὐτή τή μακαριότητα τῆς πείνας καί τῆς δίψας γιά τόν Θεό βίωσε ὁ ἁμαρτωλός Ζακχαῖος καί γι' αὐτό ἔλαβε τή συγχώρεση τῶν ἁμαρτιῶν του. Ἡ συγχώρεση συνιστᾷ τή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ γιά τόν μετανιωμένο ἄνθρωπο. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι διψοῦν γιά τόν Θεό. Ὅλοι λαχταροῦν τή θεϊκή παρουσία μέσα τους. Ἀκόμη καί ἂν δέν τό παραδέχονται, ἀκόμη καί ὅταν ἄρνοῦνται τίς θρησκευεῖες, στήν πραγματικότητα ψάχνουν μέ ἀγωνία γιά τόν Θεό. Ψάχνουν γιά τόν ἀληθινό Θεό καί, ὅταν ἀπό ἄγνοια δέν Τόν βρίσκουν, Τόν ἀντικαθιστοῦν μέ ψεύτικες θεότητες. Ἡ ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ εἶναι τό μεγάλο δράμα τοῦ πεσμένου ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος ἔχασε τόν Θεό μέ τήν ἁμαρτία, ἀλλά δέν Τόν ξέχασε. Ἡ μόνη ἐλπίδα νά Τόν ξαναβρεῖ εἶναι ἡ μετάνοια.

Ἡ ἀναζήτησις τοῦ Ζακχαίου γιά τόν Θεό τόν ὁδήγησε στό βλέμμα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό τό βλέμμα τόν ὁδήγησε στή μετάνοια. Αὐτή ἡ μετάνοια ἔφερε τή σωτηρία καί τήν ἐγκαθίδρυση τοῦ Θεοῦ μέσα στό σπίτι του. Εἶναι μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού πεινάει καί διψάει γιά Θεό σάν τόν Ζακχαῖο. Θά χορτάσει καί θά ξεδιψάσει ἀπό τή θεϊκή μεγαλοσύνη, τήν παρηγοριά καί τή γλυκύτητα τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου μέσα του.

Τό τρίτο στοιχεῖο πού συνάγουμε ἀπό τόν Ζακχαῖο, καθώς «ἐζήτει ἰδεῖν τόν Ἰησοῦν τίς ἐστι», εἶναι ἡ ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου γιά ἀνάβαση καί ἀπεγκλωβισμό ἀπό τά χαμερπῆ καί μάταια αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Τά χρήματα καί τά ὑλικά ἀγαθά, ἡ τύρβη καί ἡ σκόνη αὐτοῦ τοῦ κόσμου, οἱ ὑποθέσεις, οἱ ὑπολογισμοί, οἱ συναλλαγές, τά συμφέροντα, τά ἄγχη καί οἱ ἀγωνίες αὐτῆς τῆς γῆς γίνονται σκουπίδια καί βαρίδια πού κρατοῦν τήν ὑπόπτερη ἀνθρώπινη ψυχή στά σκοτάδια καί στίς λάσπες τῆς ματαιότητος. Ὁ ἄνθρωπος πού βιώνει τό ἕνα ἀδιέξοδο μετά τό

ἄλλο, πού πονάει ἀπό τήν ἀβεβαιότητα, ἀπό τήν προδοσία, ἀπό τή βία, ἀπό τήν ἀπάτη, πού ἀπελπίζεται ἀπό τόν ἑαυτό του καί ἀπό τούς ἄλλους, πού καταθλίβεται ἀπό τόν ἐγκλωβισμό στά ρέοντα, ζητάει τήν ἀνάβαση καί τήν ἐλευθερία του στά μένοντα. Ζητάει νά πετάξει σέ κάτι ἀνώτερο, νά ἀνασάνει μέ τό καθάριο ὀξυγόνο τῆς ἀρετῆς, νά πλεύσει στά σύννεφα καί στίς θάλασσες τῆς θείας παρουσίας, νά κουρνιαῖ στήν ἀγκαλιά τῆς θείας ἀγάπης, νά ταξιδέψει στόν ἀτέλειωτο ὀρίζοντα τῆς θείας γνώσης.

Ὁ Ζακχαῖος σήμερα «ἐζήτει ἰδεῖν τόν Ἰησοῦν τίς ἐστι». Ἐμεῖς βρήκαμε τόν Ἰησοῦ τήν ὥρα πού βαπτιστήκαμε. Γνωρίζουμε τόν Ἰησοῦ «τίς ἐστι» κάθε φορά πού ἐξομολογούμαστε καί ἡ ἀγάπη Του σβήνει τά λάθη μας, κάθε φορά πού κοινωνᾶμε καί ἐνώνουμε τήν ὑπαρξή μας μέ τήν ὑπαρξή Του. Ἡ ἀναζήτηση τοῦ Ἰησοῦ δέν ἔχει τέλος. Εἶναι δρόμος χαρᾶς καί γνωριμίας μαζί Του. Εἶναι σχέση μέ πάθος καί πόθο γιά

Ἐκεῖνον, πού πρῶτος μᾶς πόθησε καί χαρίζει σέ
μᾶς τά ἀκένωτα ἀγαθά τοῦ προσώπου Του, τό
ἄρρητο κάλλος καί τό ἀπέραντο ἐνυπόστατο
ἀπαύγασμα τῆς δόξας Του, πού μένει εἰς τόν
αἰῶνα. Ἀμήν.